

NOYMA

ΣΦΡΙΝΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΔΟΞΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 23 του Απριλίου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οίκονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 206

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΡΩΜΑΙ-ΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙ βιβλιοπέραν από διαγωνισμό του «Nouveau» (συνέχεια).

Α. Ε. Διάλογος.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Πινδάρου ΙΔ' 'Οινοποιίκης

Α. Π. Εἰκόνα Κράτους.

ΝΙΚΟΣ ΒΕΗΣ. John Schitt.

STINDBERG Coram populo!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Οι ώρες της Δικίτης.

Μ. Κ. Ήπειρούπολη παναγίδα (τὸ εῖνος).

ΤΙΜ. ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ. Η Γλώσσα.

Γ. ΑΦΚΕΡΙΟΣ. Μιά γιανη

Α. Μ. Έφηγα καὶ Ἡμέραι - Κατακλούμ.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά - Νέα ἔργα (Τὸ θέατρο του Οίκονόμου - Αθανάσιος Διάκος - Τὰ Ρόδα τῆς Ιεριχώς - Ο Φάλσταφ).

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λ. Παλαμᾶς - Γ. Σ. Ζωνφρες - Μήτρης Καλαμᾶς - Γ'. Περγιάλης - Σπ. Περούλης.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα καὶ πράματα (Κατακλούμ τὸ Ρωμαϊκό - Λήπταρχος μετανάστης - Οἱ ἀδικημένοι - Η θιαρολογίες νεοουλιασμένες - Τὰ μέτρα! .. - Βουλευτάδες καὶ Δεσποιάδες - Η σωστὴ Γνώμη).

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ. τοῦ κ. Krüger.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ - Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ - ΦΟΝΟΙΑΖΑΡΟ - ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Η ΗΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «NOYMA»

ΑΔΕΙΣ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ (Πίσω)

Δυστυχισμένες Έλληνικές λαζὲ πῶς σὲ κατάντησαν. Ή ζτικά, ή κλεψιά, ή θεσιθρία, ή καταχτρατήγησις κάθε νόμου καὶ η ρεμούλα τῶν ιουνῶν σουρρωμάτων (;) νὰ είναι τὸ μόνον ίδεωδεῖς σου, η μόνη ἄλπις σου, τὸ μόνον καύχημά σου. ή καταγωγή σου, ή σκέπη σου...».

*

— Ο Γ. μοῦ λέσι έμενα. Τὶ λέσι άδερφέ, είναι δικαίωτρος βουλευτής ποὺ είδε ή ἐπαρχία μας Βουλευτής πού ἀγαπάεις τὸν τόπο καὶ ἔργαζεται γι' αὐτόν. Βουλευτής πού δίκαια ἔχει τὴ θέση πο ἔχει στὴ Βουλή.

— Καὶ τὶ ἔκκαιε, καύμενε, ποὺ μᾶς τὸν παινεύεις τόσο!

— Τὶ ἔκκαιε λέσι! Να γιὰ νὰ μὴ σου πῶ πολλά. Τρία άδερφια είμαστε ήρεις καὶ τὰ τρία τὰ διώρισε. Τὸν ἔνα χρόμιοθο μάλιστα...

— Τὸ Μανωλάτσι δὲν τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὸ λαθράκι; διακόπτει τρίτος.

— Τοῦ Παπα Γιάννη τὸ παιδί δὲν τὸ ἔξηρεσε ἀπὸ τὸ στρατό; προσθέτει τέταρτος.

— Τὶ λέσι, άδερφέ! Βουλευτής μὲ τὰ δλα του, μάλιστα!

Καὶ η ἀπαρθιμητικής τῶν έθνοσων χαρισμάτων τοῦ βουλευτοῦ ἔξηκολούθητε ἐπὶ μακρόν.

— Λέσι νὰ σουφρώνη κι αὐτός;

— Μὰ βίβαια, κάτι θὰ τοιμπάρη. Κ' ἐγὼ θάλεβα, νάγουνα στὴ θέση του. Εσένα νὰ σὲ χώνανε μέσα στὰ λεφτά, ηθελες νάγηγες μ' ἀδεια χέρια; Θὰ κάνη καὶ τὸ χρέος του, θὰ κλέψῃ κιόλας.

Αλληλέγγυα, βλέπετε, τὰ πράματα οι ἀναγνωρισμένη ή κατέσταση. Γι' αὐτὸ κανένας δὲν ἐνδιαφέρνεται γιὰ τὰ δριμότα πράματα, τι γίνουνται καὶ πῶς διοικοῦνται κι ἐν κλέμουνται. Οι κυβερνήτες ἔχουν τένουσα πῶς εἰν' ὑπεύθυνοι, μὰ δὲν ξέρω νὰ δίνουν εἰδίνες σὲ κανένα γιὰ τὸ πῶς μοιράζουν τὶς διάφορες πῆπτες τοῦ πρεϋπολογισμοῦ στοὺς φίλους των, οὔτε γιὰ ποιό λόγο τὶ ποτε όρθι δὲ μένει σ' αὐτὸ τὸ κράτος, οὔτε γιὰ τὶς διάφορες Σύμβασες μ' ἔτηριες ποὺ κάνουν, οὔτε γιὰ τὰ στρατὰ κι ἀκριβὰ μαζί δημόσια ἔργα ποὺ γίνουνται. Ενα πράμα μιναχά ξέρω, πώς αὐτό μὲ τοὺς φίλους των κάνουν δ, τι θίλουν, κι ἡ βατιλίτες υπογράφει. Τὶς εὐθύνες γιὰ τὴ διοίκηση τους τὶς δίνουν, φρίνεται, ἀνχυμεταξύ τους κι ἀμα πρόκειται γιὰ καμιά παραγγελία η σύμβαση μ' ἔταιρα η κάνει ξέλο ἔργο δημόσιο, τὶς εὐθύνες τὶς δίνουν οι μεσίτες κ' οἱ ἔργολάθοι στοὺς υπουργούς η στοὺς φίλους των κ' οἱ υπουργοί στοὺς μεσίτες καὶ στοὺς ἔργολάθους. Τὸ πῶς δίνουνται οἱ εὐθύνες αὐτὲς ἔξηγιέται, θαρρῶ, λιγάκι: ξ' τὴν ἀκόλουθη ίστορία.

Σὲ κάποιο τούρκικο μέρος είτανε νὰ γίνη ἐνώ γιοφύρις ἀξέιας 9 — 10 χιλιάδων λιρῶν κ' ή κατασκευὴ εἴτανε νὰ δοθῇ σ' ἔργολαθο. Τέτοιοι παρουσιάστηκαν κάμποτοι καὶ κοιτέψαν μπτερ' ἀπὸ πολλὲς συζήτησες νὰ τελειώσῃ η συμφωνία μὲ κάποιον ἀπ' αὐτούς. Ενας ξέλος τότες πάσι καὶ τάξι στοὺς χρημάτους νὰ κάμη μὲ τὸ ίδιο ποτό, 8 χιλιάδες θαρρῶ, τὸ ἔργο δίνονται καὶ στὸν καθένα τους ἀπὸ ἓνα στρογγυλό ποσό λίρες. Φυσικά ἱκεῖνοι ἀναγνώρισαν πῶς δικαίωτες ἔργολάθοις είταν αὐτὸς κ' η συμφωνία ἔγινε ἀμέσως. Σὰν τελείωσε τὸ γιοφύρι καὶ πλερώθηκε διογκόλαθος, μόλις ἀρχίσε νὰ δουλεύῃ καὶ γκρέμισε. Φώναξαν τότες οἱ ἀφεντάδες χρημάτιοι τὸν ἔργολαθο νὰ τοῦ ζητίσουν εὐθύνες κ' ἀποζημιώση. Κι δὲ ἔργολαθος τὶς ἐδώσε τὶς εὐθύνες. Αφοῦ μάζεψε σὲ συμβούλιο δόλους δύσους διωρδόκησε, τοὺς ἔθγαλε τὸ λογαριαχούμ: Τὸ γιοφύρι τὸ πῆρα ἀπάνου μου γιὰ 8 χιλιάδες λίρες. Σ' ἐσένα, κ. Δήμαρχε, ἔδωκε πόσα· σ' ἐσένα, κ. Χασάνη, πόσα· σ' ἐσένα, κ. Μεμέτη κλπ., πόσα· τὸ δόλο 5 χιλιάδες υπόλοιπο 3 χιλιάδες. Τὸ γιοφύρι λοιπὸν ποὺ σάς ἔφεισατα είταν 3 χιλιαδῶν. Δογματισμὸς σωστὸς καὶ βαυβοὶ οἱ χρημάτιοι, μά κι διάποτε δίχως γιοφύρι.

*

Απαραλλαχτα σὰν τὸ τούρκικο αὐτὸ γιοφύρι καὶ τὰ πειστέρο ρωμαϊκά ἔργα. Δὲ μὲ ἐνδιαφέροντα τὰ τοπικὰ ἐμένα γιὰ νὰ πῶ λ. χ. πῶς κι αὐτὸ τὸ καμάρι τῆς Αθήνας, δὲ ηλεκτρικὸς Σταμάτης, είναι

κατασκευασμένος κατὰ τὸ χειρότερο καὶ ἐπικινδυνώτερο σύστημα — οὔτε καὶ ξέφι μὲ ποιοὺς δρόμους κατασκευάστηκε — ἡ γιὰ νὰ μείνουν γιὰ τὴ σύμβαση τῶν Τράπου καὶ γιὰ τίτοις ζητήματα· ποκῶ δῆμος νὰ βλέπω στρατὸ καὶ στόλο γκρεμίσμενο, δικαιοσύνη φορίμι, ἀσφάλεια τενεκεδέντια, λαὸς κακομοιριασμένο, διαφθαρμένο, ἀγράμματο, ἀφοῦ ἔχει σκολειὰ καὶ δασκαλοὺς γιὰ τὸ διάστολο, Κράτος επικινδυνό πέρα πέρα. Οἱ ὑπουργοὶ μᾶς ἐμὲς μπορεῖ νὰ μὴν κλέψουν οἱ ἕδιει ἀπὸ τὸν προϋπολογισμὸ δύος οἱ ἀριθμόδιοι: τοῦ τουρκικοῦ γιοφυριοῦ, ἀφοῦ οὔτε δὲ Σκουζές, οὔτε δὲ Σιμόπουλος ἔχουν ἀνάγκη νὰ κλέψουν, κλέφτες δῆμος θὰ τοὺς πρῦνε, ὅταν κάνουν χάρες στοὺς φίλους των ζημιώντας τὸ δημόσιο, κλέφτες ὅταν διορίζουν ἀργομίσθους, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἔλλην λένε δὲν ἔχουν χρήματα γιὰ δόσο θέμες στρατὸ (γιατὶ δὲ δημένους τὰ μοναστήρια κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς φιληνάδας μας Ρουμανίας), κλέφτες ὅταν, ἐνῷ φορολογοῦντες ἵστη μὲ τὸ κόκκαλο τὸν κόσμο, δὲν τοῦ δινούν καμιὰ δικαιοσύνη καὶ ἀσφάλεια, κλέφτες καὶ δολοφόνους, ὅταν γιὰ νὰ μὴν ταράξουν τὴν ἡσυχία τῶν προκομένων μεγάλων βαθμοφόρων τοῦ φευτοστρατοῦ μας, δὲν φωνάζουν ἔναν ξένον ὄργανωτὴ μὲ γερὴ γροθιὰ νέρθη νὰ μᾶς φτειάσῃ στρατὸ, ὅπως τὶ ζητάει τόσον καὶ τὸ τώρα ἡ «Ἀκρόπολη», κλέφτες καὶ δολοφόνους γιὰ χλία διὸ πράματα.

Κι αὐτὲς οἱ κλεψίες εἶναι ποὺ μᾶς σκοτώνουν ὡς Κράτος καὶ μᾶς καταχωνιάζουν ὡς ἔθνος, ποὺ παραδίνουν τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία στοὺς Βουργάρους, γιατὶ οἱ ἔλλεις, σὲ Τράπου καὶ σὲ σύμβασες, μπορεῖ νὰ πῇ κάνας ἔξυπνος πῶς γίνενται καὶ στὸ Παρίσι. Ναι, γίνενται καὶ στὸ Παρίσι κλεψίες καὶ καταχρήσεις, μὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν ἔκει βουλιαχτῆδες ποὺ διορίζουν ἀργομίσθους, ποὺ γλυτώνουν λαθρεμπόρους, ποὺ ἔξαιροῦν ἀπὸ τὸ στρατὸ, μὰ ἔκει ὑπάρχει Ἐκπαίδευση, ἔκει ἔχουν Δικαιοσύνη καὶ ἀσφάλεια, ἔκει ἀνθεῖ ἡ Γεωργία καὶ ἡ Βιομηχανία, ἔκει ὁ γεωργὸς καὶ ὁ ἀμπελουργὸς ἔχει δίπλα του καὶ ἔνα χημεῖο καὶ ἔνα σταθμὸ γεωργικό, γιὰ νὰ πάρῃ νὰ κάνῃ χάρισμα τὴν ἀνάλυση τῶν χωμάτων τοῦ χωραριοῦ του καὶ τοῦ ἀμπελιοῦ του, νὰ ζητήσῃ συμβουλές τὶ θὰ φυτέψῃ καὶ τὶ θὰ κάνῃ νὰ καλυτερέψῃ καὶ νὰ πληθύνῃ τὸ πρόχμα του, μὰ ἔκει ἔκαναν, θαρρῶ, καὶ διατηροῦντες στρατὸ καὶ στόλο. Ἐμεῖς αὐτὰ βέβαια δὲν μποροῦμε νὰ τέχουμε τέλεια καὶ γερὰ σὰν τοὺς Γάλλους. Μὰ γιατὶ νέχουμε τὰ βουλευτικὰ χάλια, τὰλλα τὰ χάλια τὰ ρωμαϊκά; Γιὰ

νὰ φοράγε δὲ Σκουζές ψηλὸ καπέλλο; Ἡ γιὰ νὰ περιπτεῖται δὲ μακρὺς δὲ Θρησκείας καὶ δὲ πεισμὸς μακρὺς δὲ Καραπάνος; Ποῦ καταγνήσαμε, ἀλλήλεις! Κι ἀκόμη ποῦ δὲ καταγνήσαμε δύο πουλούμε καὶ ἀγοράζουμε ψήφους καὶ τὸ τέτοιο παζάρι εἶναι ἡ μοναχὴ φρεντέδα τῶν κιθερητῶν μας!

Δ. Π.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΙΑΜΒΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΥΣ

Στὸν κ. Δ. Π. Ταγκόπουλο

·Ο Παρθενώνας δὲ λευκὸς,
Τὰ λευκὰ τὰ ρημάδια,
Μαῦρα μπροστά μον τὸν ὑψώνονται
Στῆς νυχτιᾶς τὰ σκοτάδια.

Καὶ στούργανοῦ τὴν πλατωσιά
Κάθε τρεμόσινο ἀστρο
Κ' ἔνα καντῆλι νεκροκό
Στὸ πενθαμένο κάστρο.

Κάστρο, κοιμάσαι τὴν αὐγὴ
Τάχα ωἱ βρῆς τὸν ἔντενο;
·Ωἶμέ· πάντα ωὰ σέρνεσαι
Νόχτα καὶ αὐγὴ στὸν ὅτνο!

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΙΑΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

·Η πέντα. Μὰ πούντος;
Τὸ παράθυρο. Νά, ἔκει κάτω τονέ βλέπω, στὸ περιβόλι, καὶ δὲ σκαλίζει.
Τὸ χαρτί. Μούχλισα καὶ πῆγα. Μίσα στὰ φύλλα μου πηγανιόρχουνται κατὶ μαρούνια μικρὰ μικρὰ κιτρινωπά, ποὺ λέσ καὶ παλίουν ἀπάνω μου κυνηγώματα.
Τὸ μελίνι. Φρίκη! πάω νὰ σκάσω. Στέγνωσα καὶ κόλλησα στὸν καλαμαριοῦ τὸν πάτο, σὰν πίσσα σὲ κρυωμένο καζάνι.
·Η πέντα. Ἀχ, πές του γάνενόη. Πεθαίνουμε. Ἔγιωσα καὶ πῆγα. Μὰ τὶ κάθεται καὶ σκαλίζει ἔκει κάτου;
Τὸ παράθυρο. Νά, λουλούδια, φράσουλες, κουκιά, μπιζέλια...

λέω καὶ σένα. Νά ίσι ποὺ δὲν τὸ λέσ, καὶ τὸ δέρει καὶ αὐτή. Κείνο τρέχει, φεύγει σκούζοντας σῶν ἀπὸ τὸ χωριό. Στὸ βουνό βρίσκει ἔναν πιστικό. Τὸ γλέπει ποὺ σκούζει καὶ τὸ ρώταζε: Τί ἔχεις; Μ' ἔδειρε δὲ πατέρας μου καὶ ἡ μάννα μου. — Γιατὶ; — Εἴδα ἔνα εἰνορο καὶ δὲ τοσὶ τὸ εἶπα. — Πές μου το μένα τότες. Δὲν τὸ λέω. Τοῦ δίνει καὶ δὲ πιστικὸς κάρποπος μὲ τὸν κλίτο καὶ τὸ διώχνει σκούζοντας. Στὸ δρόμο τὸ ἀντίκρυσε δὲ βασιλιάς κείνου τοῦ τόπου καὶ σὰν τὸ εἶδε πότσκυζε, τὸ ρώτησε νὰ μάθει τὴν αἵτια. Τὰ ἕδια καὶ μὲ τὸ βασιλιά, δὲν τοῦ εἶπε τὸ εἶνορο. Προστάζει δὲ βασιλιάς τὰ παλληκάρια καὶ τὸ δένουν, τὸ δέρουν καὶ τὸ βάνουν στὴ φυλακή. Ἐκεῖ μέσα ἥγετε λογιῶν λογιῶν κόσμο, καμιά βολὰ ἥρχουνταν καὶ δὲ βασιλοπούλα καὶ σεργάνικε.

·Ι) βασιλιάς τοῦ ἀλλούνο τοῦ τόπου τὸν ζήλεις τούτον καὶ ἥθελε μὲ πάσα τρόπο νὰ κάμει πόλεμο γιὰ νὰ τὸν χαλάσει. Μαναχά δὲν ἥθεισκε καμιά ἀφορμή. Μιά μέρα τοῦ στέλλει διὸ γκαρῆλες ποὺ εἶται ἔνα καὶ οἱ διὸ στὴν τρίχα καὶ στὸ μπτός καὶ στὸ περβάτημα καὶ σ' ὅλα. Δὲν παράλληλες ἡ μάννα τὴν ἔλλην ἵτσιου. Καὶ τοῦ λέσ τοῦ βασιλιά: νά μοῦ γνωρίσεις ἀπὸ ταύτες τοσὶ διὸ ποιέι εἶναι ἡ μάννα, ποιά εἶναι ἡ τσιούτρα, ἄλλοις θαλά-

·Η πέντα. Κύριε ἐλέησον! Τὰ λουλούδια πιὰ, ὑπομονή. Τάγαποῦσε πάντα. Ἄμει τὰ λάχανα; ... Τὸ παράθυρο. Καὶ κάπου κάπου μουρμουρίζει μοναχός του.

·Η πέντα. Τί λέσ; Νά μᾶς θυμάται ψραγες; Τὸ παράθυρο. Τώρα πούρχουνται νὰ μ' ἀγορίζουν, θε μπορεῖτε νὰ τὸν ἀκούστε.

·Ο Γραφιᾶς. Ποτέμα, πινόμα, μονάχο! Ζωντανὸ πετημα, μὲ κάλλος ποὺ ἔνας Ομηρος δὲν τόφτασε. Ἀπὸ τὴν καλλίτερη μου τραγκόπουλλι:

·Η πέντα. Ας εἴμαστε καλά τὶ ἀφεντιά μου.

·Ο Γραφιᾶς. Ναι, ἄλλο μυστήριο καὶ αὐτό. Ἐδῶ καὶ ἡ σαπίλλα ὄμορφιές βγαζει. Ἐκεῖ ἀπάνω θὲν κατάφερα καὶ τίποτις ἀπὸ τὴ σαπίλλα.

·Η πέντα. Λάθος ἔχει, λάθος ἔχει. Ας ἔρθη, καὶ νὰ δῃ. Χά, χά, χά, χά! Τρελλάθηκε.

Τὰ ρόδα καὶ μῆλα τοῦ Ψυχάρη. Σὰ νὰ μὴ θυμάται τὶ μᾶς ἔθεψεί ἔμας.

·Η Τουρκοκρατία τοῦ Σάθα. Ας γελάσουμε. Δὲν τοῦ σώνω ἴγι, φάνεται.

·Ελληνικὲς ἀφημερίδες. Μὰ δὲν ἔχει μαθής γιὰ μας μύτη αὐτὸς δὲ ἀνθρωπός;

·Ο Γραφιᾶς. Τὶ ναὶ ποὺ φωνάζουν αὐτοὶ ἔκει ἀπάνω;

·Η πέντα. Σὲς χκουσε καὶ στενοχωρέθηκε, φάνεται.

Σὰ νὰ μετανοιώνει. Τὰ βιβλία. Αὐτὸς νὰ μετανοιώσῃ; Φιλοδοξία τι θὲ πῆ δὲν τὸ ξέρει. Χαρένος ἀνθρωπός. Δὲν τὸν ἀναφέρνει πιὰ μήτε ἔνας παλιός του φίλος στ' Ἀγγλικὸ βιβλίο ποὺ ὑπαγόρεψε πέρσε πρόπερσι, καὶ ὡς τόσο αὐτὸς, ταύτη του δὲ δρώνει...

·Ο Γραφιᾶς. Φωνάζετε, φωνάζετε ἔσεις. Σὲς ἔχω χάρη νὰ μοῦ κάψετε ἔνα ἔργο σὰν καὶ αὐτό. Ποὺ νὰ διαβάζετε κιόλας, σὰν ποὺ τὸ διαβάζω ἴγι μιὰν ὥρα τώρα. Ποὺ νὰ μυρίζῃ καὶ σὰ μαραθήῃ, ποὺ νὰ γίνεται καὶ ροδοζάχαρη ὑστερα... (Σηκώνεται καὶ περπατεῖ ἀνάμεσα στὶς πρασίες). Τρέλλα τοὺς ἔπιασε, μὰ τὸ ναὶ, αὐτούνοις ποὺ γράφουνται ρωμαΐσκα, ἀς ἀφήσουμε πιὰ τοὺς ἔλλους τοὺς πιὸ τρελλούς. Μὰ δὲ σὲς διαβάζουνε, μπρὲς βλογημένοις, τὸ καταλάβετε πῶς δὲ σὲς διαβάζουν; . . . Καὶ νὰ δῆς πῶς πλερώνουν κιόλας ἔδιοι τους ἔντις νὰ πλερώνουνται ... Κωμῳδία. (Σκύθει, κόβει ἔνα φράσουλο, καὶ τὸ τρώει). Εγὼ τούλαχιστο τρύω ἔνα φρούτο. ·Ελληνικὲς ἀφημερίδες. Νά ἀνθρωπός γιὰ ἴντερβιον. ·Η πέντα. Φωνάζετε τον τὸ λοιπό, νὰ ξεσκουρέσουμε . . .

ΒΠΕΙΡΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΕΙΝΟΡΟ *

Μιὰ βολὰ καὶ ἔναν καρό ἔνας πατέρας εἶχε ἔνα παιδί. Τὸ παιδί εἶδε ἔνα εἶνορο. Μαναχά δὲν ἥθελε νὰ τὸ εἴπει κανενοῦ. Πές μου το ἔμενα, τοῦ λέσ εἶπε τὸ πατέρα του· δὲ σ' τὸ λέω. Πές μου το θὰ σὲ βαρέσω. Δὲ σ' τὸ λέω. Τὸ πισάνει καὶ μὲ τὸ ζύλο: νὰ ἔσου ποὺ δὲν τὸ λέσ. Αὐτὸς σκούζοντας πάνει στὴ μάννα του. Τὶ ἔχεις ποὺ κλαίς; τοῦ λέσ εἶπη. Μέρια καὶ πάντα τὸν πατέρας. — Γιατὶ; — Εἴδα ἔνα εἶνορο καὶ δὲν τοῦ λέω. — Γιατὶ δὲν τοῦ τὸ λέσ; — «Έτσι δὲν τοῦ τὸ λέω. Πές μου το ἔμενα, ζδά. — Δὲ σ' τὸ

* Κοιτάξει νὰ κρατήσω τὸ γλωσσικὸ ιδίωμα τοῦ τόπου καὶ τὴν πεποίητα λαϊκὴ φόρμη ποὺ ταιριάζει στὰ παραμύθια γιατὶ σύτα, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἔχουν λαογραφικὴ καὶ κατόπιν γλωσσικὴ σημασία.

χομψε πόλεμο. Τὶς κοιτάξει δὲ βασιλιάς, ὅμοιες καὶ οἱ διὸ δὲν παράλλαζαν οὔτε τρίχα. Φωνάζεις τοὺς ἀλμπάνηδες τοῦ ντουνιά, κανίνας δὲν μπόρεγε νὰ τὶς ξεχωρίσει ποιά εἶναι ἡ μάννα, ποιά εἶναι ἡ τσιούπρα. Κι' ὅλο τὸ παλάτι εἶται στὴ φυλακή μιὰ μέρα εἶδε τὴν βασιλοπούλα λυπημένη καὶ μὲ κρεμασμένα μούτρα, τὴν ρώτησε τὶ ἔχει καὶ κείνη τοῦ μολόπος τὸ κ